HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

rechtdoende,

1. Vernietigt het door verweerster op 16 december 1964 genomen en aan verzoeker medegedeeld besluit d.d. 2 december 1964, waarbij hij wordt verbonden aan het directoraat-generaal economie en energie ten einde aldaar als adjunct-directeur-generaal werkzaam te zijn;
2. Veroordeelt verweerster in de kosten;
3. Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op vijftien december negentienhonderdvijfenzestig.

Delvaux Trabucchi Lecourt

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op vijftien december negentienhonderdvijfenzestig.

De Griffier, A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer, L. Delvaux

Conclusies van de Advocaat-Generaal Joseph Gand van 17 november 1965[1]

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

De heer Werner Klaer bekleedde belangrijke administratieve betrekkingen bij de Duitse Bondsspoorwegen, toen hij in 1952 als directeur van de afdeling vervoer in dienst trad bij de Hoge Autoriteit. In 1960 vond daar een reorganisatie plaats, waarbij de afdeling vervoer werd omgezet in een directoraat ressorterende onder het directoraat-generaal economie en energie en Klaer moest toen genoemde post opgeven; hij werd benoemd tot raadadviseur (rang 1), titel waarmede die van algemeen raadadviseur in het nieuwe Statuut overeenkomt.

1 — Vertaald uit het Frans.

Eerst drie jaar later konden de hem opgedragen werkzaamheden nauwkeurig worden omschreven.

Na voorbereidend overleg met de heer Klaer werd hem bij besluit van de Hoge Autoriteit van 12 maart 1963 een drieledig mandaat verstrekt : als raadadviseur bij het directoraat-generaal economie en energie zou hij er op toezien, dat in vervoersaangelegenheden samen met de andere diensten van de Hoge Autoriteit een gecoördineerd beleid wordt gevoerd; hij zou er voor hebben te zorgen, dat bepaalde aspecten van het E.G.K.S.-vervoer in studie worden genomen; hij zou de Hoge Autoriteit hebben te vertegenwoordigen bij een aantal instellingen op vervoersgebied, welker bemoeiingen zich tot buiten de Gemeenschappelijke Markt uitstrekken.

Het bleek in de praktijk niet mogelijk om op grondslag van deze omschrijving van diens bevoegdheden volledig profijt te trekken van de capaciteiten van de heer Klaer, zodat de Hoge Autoriteit via een structurele wijziging in de organisatie van het directoraat-generaal economie en energie uitbreiding en wijziging van diens ambtsbezigheden heeft willen bevorderen.

De Voorzitter van de Hoge Autoriteit heeft Klaer op 18 december 1964 in kennis gesteld van een door het college op 2 december genomen besluit, welks bewoordingen ik meende hier nog eens letterlijk te moeten laten volgen :

„*Artikel 1:*

De heer Werner Klaer, algemeen raadadviseur, belast met de behandeling van vervoersaangelegenheden (post no. 10 van het organigram voor de algemeen raadadviseurs) wordt met ingang van heden verbonden aan het directoraat-generaal economie en energie (post no. 3 van het organigram voor dat directoraat-generaal).

Artikel 2:

Behalve de hem bij mandaat van 12 maart 1963 opgedragen en onder rechtstreeks gezag van de Hoge Autoriteit te vervullen werkzaamheden zal Klaer — samen met Cros — voortaan ook de werkzaamheden verrichten, die aan de functie van adjunct-directeur-generaal economie en energie zijn verbonden.

Artikel 3:

Ten aanzien van de taak en bevoegdheden van Klaer wordt verwezen naar de bij dit besluit gevoegde bijlage."

Uit de bijlage blijkt het volgende : de taak van Klaer als adviseur van de Hoge Autoriteit in vervoersaangelegenheden ondergaat geen enkele wijziging. Als adjunct-directeur-generaal economie en energie wordt hem echter — samen met Cros — ook opgedragen :

— de directeur-generaal binnen en buiten die dienst te vertegenwoordigen en, bij diens verhindering, op interne vergaderingen als voorzitter op te treden;
— bij ontstentenis van de directeur-generaal in diens plaats op externe vergaderingen het gevoelen van het directoraat-generaal naar voren te brengen;

— samen met de directeur-generaal : te zorgen voor een gecoördineerd beleid zowel wat de activiteiten van de verschillende directoraten binnen het directoraat-generaal betreft als voor zoveel daarbij ook andere directoraten-generaal betrokken zijn;
— samen met de directeur-generaal : te letten op een juiste verdeling van de lopende taken over de directoraten en toe te zien op de wijze, waarop die taken worden vervuld, en voorts :
— bepaalde, hem door de directeur-generaal ter afdoening overgedragen, aangelegenheden zelfstandig te behandelen.

Ten slotte wordt vastgelegd, dat Klaer de directeur-generaal bij diens ontstentenis vervangt.

Klaer voorzag zich langs administratieve weg tegen dat besluit, doch zijn klacht bleef onbeantwoord; thans legt hij voormeld besluit aan U voor, stellende, dat het naar zijn mening in meerdere opzichten, zowel formeel als materieel, in strijd is met de wet : het is niet behoorlijk met redenen omkleed, waardoor artikel 25 van het Statuut van de ambtenaren wordt geschonden; de in het aangevallen besluit opgedragen werkzaamheden komen niet met zijn rang (A 1) overeen, hetgeen schending oplevert van artikel 5, paragraaf 4, alsook van bijlage I en artikel 7, paragraaf 1, van het Statuut; schending van artikel 7 van het algemeen huishoudelijk reglement van de Hoge Autoriteit, houdende onder meer nadere bepalingen betreffende de aanwerving van de hogere ambtenaren van de instelling.

I

Zoals bekend houdt verweerster staande, dat het beroep niet-ontvankelijk is, omdat de handeling, waartegen het zich richt, voor verzoeker niet bezwarend is. Zij meent, dat het bestreden besluit voor Klaer geen enkel materieel nadeel medebrengt, evenmin achteruitzetting in rang betekent, noch ook hem tegenover de directeur-generaal, met wien hij zal hebben samen te werken, een mindere positie doet innemen. Zijn taak als ambtenaar in de rang A 1 — sedert maart 1963 als adviseur werkzaam op het directoraat-generaal economie en energie — brengt slechts mede dat hij de directeur-generaal meer dan voorheen daadwerkelijk bij zal staan; en in het besluit van 2 december 1964, dat met het hem op 12 maart 1964 gegeven mandaat ten nauwste samenhangt, worden zijn bevoegdheden als „zeer hoog gekwalificeerd ambtenaar, belast met studies op het hoogste niveau" nader vastgelegd en uitgewerkt; het hiërarchische boven hem gestelde gezag bakent daarin die bevoegdheden opnieuw af zonder evenwel aan zijn ambtelijke positie afbreuk te doen. De klacht, dat het besluit hem met nieuwe werkzaamheden — andere dan die welke uit voormeld mandaat voortvloeien — belast, kan door Klaer derhalve niet met vrucht worden voorgedragen. De Hoge Autoriteit vindt wat dit betreft steun in de Franse administratieve rechtspraak, volgens welke ambtenaren tegen besluiten van hun superieuren, houdende wijziging van hun ambtsbevoegdheden, niet kunnen opkomen, indien aan hun statutaire positie geen afbreuk wordt gedaan.

Met deze stelling blijft verweerster in de lijn van de noodzakelijke onderscheiding tussen enerzijds de organisatie van diensten, die het — te dien aanzien alleen verantwoordelijke — hogere gezag zelf moet vaststellen c. q. aan veranderde omstandigheden of behoeften aanpassen, en anderzijds de rechten, die de functionarissen aan hun Statuut ontlenen en waarvan zij in rechte eerbiediging kunnen afdwingen. De grens is echter, hoezeer men ten deze ook moet onderscheiden, dikwijls moeilijk te trekken; waar zij ligt hangt in concreto af van de opvattingen ten aanzien van de positie van de ambtenaar in de verschillende rechtsstelsels en van de meerdere of mindere nauwkeurigheid, waarmede die positie wordt gedefinieerd. Klaer heeft gelijk, wanneer hij stelt, dat de ontvankelijkheid van zijn geroep ten nauwste met de gegrondheid er van samenhangt, in die zin, dat eerst na een onderzoek ten gronde — i.e. na toetsing van de inhoud van het bestreden besluit aan de beweerdelijk geschonden bepalingen van het Statuut — kan worden uitgemaakt of de handeling voor verzoeker nadelig is. Wij zullen dus de betekenis van dat besluit thans nader moeten onderzoeken.

II

Artikel 5 van het Statuut deelt de ambten, naar aard en niveau van de werkzaamheden waarmede zij overeenkomen, in vier categorieën in; elk omvattende een aantal rangen, gegroepeerd in loopbanen welke zich in het algemeen telkens over twee rangen uitstrekken. Het verband tussen standaardfuncties en loopbanen wordt aangegeven in de als bijlage 1 opgenomen staat en de instelling stelt op grond van die staat, na advies van het Comité voor het Statuut, de omschrijving vast van de aan ieder ambt verbonden werkzaamheden en bevoegdheden. Het tot aanstelling bevoegde gezag stelt dan krachtens artikel 7 iedere ambtenaar bij wege van aanstelling of overplaatsing overeenkomstig zijn rang te werk in een tot zijn categorie behorend ambt.

Uit een en ander blijkt duidelijk, dat de functionaris niet slechts recht heeft op behoud van zijn rang en de daarbij behorende bezoldiging, maar dat hij ook mag verlangen, dat de hem opgedragen werkzaamheden en de hem verleende bevoegdheden in overeenstemming zijn met het ambt, dat hij volgens zijn hiërarchieke rang bekleedt. Wèl moet worden erkend, dat enige onzekerheid mogelijk blijkt doordat de wettelijke bepalingen — dat valt niet te vermijden — elkaar soms „overlappen" en doordat de woordkeus, waarvan men zich voor de beschrijving van de verschillende ambten heeft bediend, niet steeds door heldere voorstellingen werd bepaald. U hebt zich daarvan rekenschap kunnen geven, toen de integratie aan de orde was en sommige ambtenaren beweerden, dat de werkzaamheden, die zij in feite verrichten, behoorden tot een ambt, waarvoor hun een hogere rang had moeten zijn toegekend dan die welke zij in feite bekleedden. In casu ligt het probleem juist andersom : de ambtenaar beklaagt er zich over, dat men hem wil belasten met werkzaamheden beneden het niveau van zijn ambt en rang.

Klaer bekleedt een ambt in de rang A 1, dat is een rang waarover zich een gehele loopbaan uitstrekt; de daarbij behorende standaardfunctie is die van directeur-generaal, functie welke in de op 18 december 1962 door de Hoge Autoriteit vastgestelde lijst wordt omschreven als die van een ambtenaar, belast met de „leiding van een administratieve eenheid van het hoogste niveau"; dezelfde rang wordt bekleed door een „zeer hoog gekwalificeerd ambtenaar, die als adviseur van de instelling optreedt of met studies op het hoogste niveau belast is"; deze laatste ambtenaar wordt „algemeen raadadviseur" genoemd. Zulk een ambtenaar is Klaer.

De rang A 2 wordt bekleed hetzij door de directeur, die de „leiding" heeft „van een belangrijke administratieve eenheid, onder het rechtstreekse gezag van een directeur-generaal of in uitzonderlijke gevallen van de instelling", hetzij door de bijzonder raadadviseur, dat wil zeggen een „hoog gekwalificeerd ambtenaar die als adviseur van de instelling of van een directoraat-generaal optreedt", dan wel een „met gespecialiseerde studies belast hoog gekwalificeerd ambtenaar".

Het gehele betoog van verzoeker komt daarop neer, dat de nieuwe werkzaamheden, die hem bij besluit van 2 december 1964 werden opgedragen, niet van het niveau van een algemeen raadadviseur en derhalve niet van het niveau van de rang A 1 zijn. Wij willen voor het ogenblik niet stilstaan bij het feit, dat noch in de bijlage noch in de omschrijving van de standaardfuncties het ambt van adjunct-directeur-generaal (er wordt nu eens gesproken van „adjunct" [1] dan weer van „toegevoegd aan" [2] de directeur-generaal) voorkomt. Beide genoemde documenten kunnen, naar U reeds heeft beslist, geen uitputtende opsomming geven. Wij gaan er thans ook aan voorbij, dat ook het oude Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal de functie van adjunct-directeur-generaal kende, welke ambtenaar was ingedeeld in de rang A 2; hierin moge al een zekere aanwijzing zijn gelegen, beslissende betekenis komt er niet aan toe. Het gaat niet om de benaming, doch om de aard der verrichte werkzaamheden.

De Hoge Autoriteit onderstreept dan, dat zij niet zelve in bijzonderheden regelt, met welke werkzaamheden haar raadadviseurs zullen worden belast; nadere bepaling van die werkzaamheden is immers slechts mogelijk in samenhang met de verschillende aan het desbetreffende directoraat-generaal opgedragen taken en op een wijze, die van geval tot geval op de behoeften van de inwendige dienst zal moeten zijn afgestemd, waarbij aan de directeur evenwel zekere „préséance" toekomt; het gaat immers om het goed functioneren van diensten, waarvoor de verantwoordelijkheid alleen bij hem berust. Deze positie van de directeur-generaal treedt vooral aan het licht waar hij heeft uit te maken welke aangelegenheden door hem ter zelfstandige afdoening aan de hem toegevoegde hoge ambtenaar zullen worden overgedragen.

1 — Adjoint *du* (directeur général).
2 — Adjoint *au* (directeur général).

Ook is het, als tussen beide ambtenaren over de in het belang van de coördinatie der verschillende diensten te treffen maatregelen dan wel op het stuk van verdeling of vervulling van taken meningsverschillen rijzen, normaal, dat de uiteindelijke beslissing bij de directeur-generaal berust. Klaer zou dus niet hiërarchisch aan de directeur-generaal ondergeschikt zijn, doch wel zou deze laatste functioneel een sterkere positie innemen.

Maar is dit eigenlijk niet spelen met woorden? Dat de directeur-generaal een sterkere positie zou moeten innemen dan verzoeker, kan niet samenhangen met verschil in rang — zowel aan een directeur-generaal als aan een algemeen raadadviseur is de rang A 1 toegekend — en evenmin brengt de positie van de directeur-generaal als verantwoordelijk leider van een administratieve eenheid enigerlei feitelijke ondergeschiktheid van verzoeker mede. Deze zal zich zijn werkterrein door een ander zien afgebakend en omtrent het te voeren beleid en de richting, waarin dat beleid zal moeten worden gevoerd, instructies hebben in te wachten. Als bij voorbeeld Klaer (overeenkomstig de bijlage van het bestreden besluit) op externe vergaderingen en bij ontstentenis van de directeur-generaal in diens plaats het gevoelen van het directoraat-generaal naar voren brengt, dan geeft hij daarmede niet zijn eigen mening, doch die van de directeur-generaal weer. En wij zagen reeds dat de directeur-generaal zelf beslist welke aangelegenheden hij ter zelfstandige afdoening aan verzoeker wenst over te dragen.

Uit dit alles blijkt ten duidelijkste, dat verzoeker tegenover het hoofd van het directoraat-generaal een *feitelijk* ondergeschikte plaats inneemt hetgeen trouwens voor de positie van een *adjunct*-directeur-generaal van essentiële betekenis is en derhalve volmaakt in de rede ligt.

De enige vraag die zich voordoet is, of het bestreden besluit, voor zoveel het tot deze consequenties leidt, Klaer benadeelt en op zijn rechtspositie inbreuk maakt. Wij hebben ten slotte gemeend deze vraag bevestigend te moeten beantwoorden.

Uit de lijst, houdende omschrijving van de standaardfuncties valt namelijk af te leiden, dat de functionarissen van rang 1 slechts onder de Hoge Autoriteit zelve of haar werkgroepen kunnen ressorteren. Dit is, wat de directeur-generaal betreft, per definitie het geval; het wordt met zoveel woorden gezegd ten aanzien van de algemene raadadviseur, die „als adviseur van de instelling optreedt"; de omschrijving van de werkzaamheden van de loopbaan A 2 leidt tot dezelfde slotsom, doordien daarin wordt bepaald, dat de directeur staat „onder het rechtstreekse gezag van een directeur-generaal of in uitzonderlijke gevallen van de instelling" en dat de bijzondere raadadviseur „als adviseur van de instelling of van een directoraat-generaal optreedt". In de lijst blijkt steeds te zijn uitgegaan van dezelfde grondgedachte : iedere functionaris staat onder gezag van een ambtenaar wiens loopbaan de naasthogere is; het afdelingshoofd A 3 staat onder gezag van de directeur A 2 — de hoofdadministrateur A 4 is hoofd van een sector van werk-

zaamheden van een afdeling of adjunct van een afdelingshoofd, enzovoorts. Moge men de gestrengheid, waarmede dit stelsel is doorgevoerd, betreuren, men zal het moeten aanvaarden zoals het is en het gedoogt blijkbaar niet, dat een ambtenaar in de rang A 1 onder het gezag — het is ten slotte een gezagskwestie! — van een andere ambtenaar in dezelfde rang wordt geplaatst.

Zeker, de werkzaamheden verbonden aan de uitoefening van de in het mandaat van 1963 bedoelde functies — door verzoeker (zoals het bestreden besluit zegt) te vervullen „onder rechtstreeks gezag van de Hoge Autoriteit" — werden ten dele verricht *bij* het directoraat-generaal economie en energie. Verzoeker had er in die hoedanigheid op toe te zien, dat in vervoersaangelegenheden samen met de andere diensten van de Hoge Autoriteit een gecoördineerd beleid wordt gevoerd en de uit dien hoofde tussen hem en genoemd directoraat-generaal bestaande betrekkingen hielden niet in, dat hij in de dienst van dat directoraat-generaal werd opgenomen noch ook dat hij tegenover het hoofd van het directoraat-generaal op enigerlei wijze in een ondergeschikte positie kwam te verkeren. Geheel anders wordt zijn positie als hij ingevolge het besluit van 2 december 1964 *binnen* het directoraat-generaal heeft te werken (daaraan wordt „verbonden"), bij welk besluit hij de functie van *adjunct*-directeur-generaal krijgt toegewezen. Het doet er weinig toe, dat Klaer voor de vervulling van zijn vroegere taak onder rechtstreeks gezag van de instelling geplaatst blijft; de nieuwe werkzaamheden, die hem bij genoemd besluit worden opgedragen, zijn te belangrijk om als van bijkomstige aard te worden beschouwd dan wel te worden opgevat als een uitbreiding van zijn vroegere A 1-werkzaamheden, met welke zij, zoals de verwerende instelling suggereert, één geheel zouden gaan uitmaken; zij dragen wel degelijk een eigen karakter en moeten zelfstandig beoordeeld worden.

Wij voegen hieraan nog een laatste opmerking toe. Tegelijk met verzoeker werd ook Cros, wiens directie wegens reorganisatie van de dienst was opgeheven, tot adjunct-directeur-generaal van economie en energie benoemd; Cros nu bekleedt de rang A 2. Hoewel verzoeker enigszins verdergaande bevoegdheden heeft — zo is alleen hij geroepen de directeur-generaal bij diens ontstentenis te vervangen — kan men er zich toch slechts over verbazen, als men ziet hoe hier twee functionarissen van verschillende rang te zamen met eenzelfde ambtstaak worden belast. De Hoge Autoriteit verklaart aan beide nieuw gecreëerde functies binnen het geheel van de dienst eenzelfde prestige en gezag te hebben willen verbinden, zodat de beide betrokken ambtenaren op hetzelfde niveau zouden kunnen samenwerken. Mogelijk heeft die bedoeling inderdaad voorgezeten, maar het heeft er dan de schijn van, dat bedoeld niveau het niveau is van de rang A 2.

Ons onderzoek leidt tot tweeërlei conclusie: het besluit van 2 december 1964 is niet alleen maar een in de sfeer der gezagsverhoudingen genomen maatregel de organisatie van de inwendige dienst betreffende, immers nu aan verzoeker werkzaamheden worden opgedra-

gen, die niet met zijn ambt en hiërarchieke rang in overeenstemming zijn, wordt inbreuk gemaakt op zijn rechtspositie en op de rechten, die hij ons inziens aan zijn Statuut ontleent. Klaer moet dus niet slechts in zijn beroep worden ontvangen, maar ook zijn — zoals door ons werd uiteengezet — gronden tot nietigverklaring van het besluit aanwezig.

III

Wij gaan nu derhalve slechts subsidiair in op de andere middelen, waarvan verzoeker zich bedient.

1. In de eerste plaats zou het aangevallen besluit, waardoor verzoeker wordt benadeeld, onvoldoende met redenen omkleed zijn, zulks in strijd met artikel 25 van het Statuut. Inderdaad beperkt de Hoge Autoriteit er zich in haar ter zitting van 2 december 1964 genomen besluit toe om, behalve naar de bepalingen over de bevoegdheden van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit en het Statuut van de ambtenaren, ook naar de beschikking van 24 september 1964 tot afbakening van de bevoegdheidssferen binnen het directoraat-generaal economie en energie te verwijzen. De verslagen van beide zittingen van de Hoge Autoriteit, die een vertrouwelijk karakter dragen, zijn U op Uw verzoek medegedeeld. Daaruit blijkt dat het College op de eerste zitting, zonder een nieuwe hiërarchische opbouw van het directoraat-generaal te overwegen, het hoofd van die administratieve eenheid de medewerking heeft willen verzekeren van twee adjuncten, de heren Klaer en Cros; dat het college op de tweede zitting, kennis genomen hebbende van verzoekers weigering het door de directeur-generaal ontworpen schema te accepteren, hetzelve nochtans in grote lijnen heeft aanvaard, zoals in voormeld besluit tot uitdrukking is gebracht. Uit het antwoord op een door U tijdens het verhoor gestelde vraag blijkt ten slotte nog, dat verzoeker van de inhoud van beide verslagen eerst kennis heeft kunnen nemen nadat die in het dossier waren opgenomen.

Als men een dergelijke vraag stelt geeft men impliciet te kennen, dat in het bestreden besluit de „eigen" gronden, waarop het berust, niet behoefden te zijn vermeld en dat met verwijzing naar de eerdere besluiten, welke hieraan ten grondslag liggen, kon worden volstaan, mits belanghebbende van deze laatste besluiten tempore utili kennis droeg. Inderdaad is volgens Uw jurisprudentie motivering van een besluit geen formeel vereiste; de motiveringseis wordt gesteld om het betrokkenen mogelijk te maken zich van de juistheid der beweegredenen te overtuigen en de rechter in staat te stellen te controleren, of de wettelijke bepalingen zijn in acht genomen.

Men kan zich dan afvragen, of in casu niet aan de in Uw jurisprudentie gestelde eisen is voldaan, ook al kende Klaer de inhoud van de verslagen der beide zittingen van 24 september en 2 december 1964 niet. Inderdaad blijkt uit een door hem overgelegd verslag van een onderhoud, dat hij op 20 november 1964 had met de vice-voorzitter van de Hoge Autoriteit, tevens voorzitter van de administratieve commissie,

dat hij bij die gelegenheid werd ingelicht omtrent de door de Hoge Autoriteit beoogde oplossing, te weten benoeming van verzoeker en de heer Cros gezamenlijk tot adjunct-directeur(en)-generaal economie en energie. Tijdens dit onderhoud vroeg men hem zich met deze formule akkoord te verklaren, maar na bedenktijd te hebben verkregen wees hij het voorstel ten slotte van de hand. Nochtans geloven wij niet, dat men op grond van genoemd verslag mag aannemen, dat verzoeker voldoende met de ontwikkeling, welke tot het bestreden besluit heeft geleid, op de hoogte heeft kunnen zijn, en wel omdat verzoeker van een en ander slechts indirect kennis heeft kunnen dragen en niet is komen vast te staan, dat hij aldus van de bestreden bepalingen in hun geheel op de hoogte was. Zo blijkt het besluit van 2 december 1964 al evenzeer naar de vorm gebrekkig te zijn.

2. Ten slotte heeft verzoeker nog kritiek geleverd op een aantal punten, waarvoor wij een ogenblik Uw aandacht vragen. Het gaat hier vooral om de dubbelzinnige redactie van het eerste artikel van het besluit : verzoeker, algemeen-raadadviseur, belast met vervoersaangelegenheden (post no. 10 van het organigram voor de algemene raadadviseurs) wordt verbonden aan het directoraat-generaal economie en energie (post no. 3 van het organigram voor dat directoraat-generaal).

Hij meent daaruit te mogen afleiden, dat de Hoge Autoriteit hem met behoud van zijn oude post (no. 10 van voormeld organigram, vastgesteld op 5 september 1963) heeft overgeplaatst naar post no. 3 (algemeen raadadviseur op het directoraat-generaal), die in juni 1964 bij het vertrek van de betreffende functionaris vacant was geworden. Deze handelwijze was in tweeërlei opzicht ontoelaatbaar : aldus werd een ambtenaar tegelijkertijd op twee verschillende posten van het organigram gehandhaafd, terwijl voorts de laatst bedoelde post, voorheen bezet door een ambtenaar aan wie de rang A 1 slechts bij wege van persoonlijke titel was verleend, na diens vertrek wederom een post in de rang A 2 zou zijn geworden.

Men kan met de verwerende instelling menen, dat de post no. 10 slechts wordt genoemd omdat verzoeker deze bekleedde toen het bestreden besluit werd genomen : verweerster wilde verzoeker niet op die plaats handhaven, maar hem naar post no. 3 overplaatsen. Het valt ons daarentegen moeilijker de Hoge Autoriteit te volgen als zij betoogt, dat „Klaer weliswaar van de ene post van het organigram naar de andere is overgeplaatst, maar dat die post op zichzelf enerzijds is opgeheven en anderzijds — met toekenning van dezelfde bevoegdheden — opnieuw is gecreëerd". De vroegere post no. 3 zou dus in juni 1964 bij vertrek van de desbetreffende functionaris zijn opgeheven en de thans door verzoeker bezette plaats zou eerst in december 1964, toen zijn post — no. 10 — werd opgeheven, als post A 1 zijn gecreëerd (waarbij is gedisponeerd over de daartoe in de begroting uitgetrokken middelen) en zo zou tussen de nieuwe post no. 3 en de vroegere geen enkel verband bestaan. Deze wijziging zou zijn aangebracht overeenkomstig het op 31 mei

1965 met terugwerkende kracht vastgestelde organigram, dat volgens de administratie voor het dienstjaar 1 juli 1964 tot 30 juni 1965 gold.

Met deze opmerkingen worden wellicht even zoveel vragen aan de orde gesteld als beantwoord. Wat is de waarde van het organigram, niet slechts voor zoveel het de lijst van het aantal ambten (cf. artikel 6 van het Statuut) bevat, maar ook voor zoveel het de organisatie van de onderscheiden diensten gedifferentieerd beschrijft? En in verband met dit laatste : in hoeverre kan het organigram in de organisatie van de verschillende diensten aangebrachte wijzigingen achteraf bekrachtigen? Als er, zoals verweerster zegt, wèl een nieuwe post is gecreëerd, kon men dan verzoeker zonder meer op die post te werk stellen of moesten ten deze bepalingen van artikel 7 van het algemeen huishoudelijk reglement worden toegepast? Allemaal vragen, die er, ondanks de scherpzinnige behandeling door partijen daaraan gewijd, niet eenvoudiger op zijn geworden. Wij menen echter, dat U er niet op zult behoeven in te gaan als U ons voorstel volgt.

Wanneer U immers constateert, dat het bestreden besluit verzoeker individueel — in zijn rechtspositie — treft en dat daarin werkzaamheden zijn omschreven, die hem in strijd met het Statuut worden opgedragen, terwijl het ook niet met redenen omkleed is, dan levert dit reeds voldoende grond tot nietigverklaring op.

Wij aarzelen, gelet op de bewoordingen van de verschillende ten deze toepasselijke bepalingen, niet U zulks voor te stellen. Deze oplossing kan nochtans feitelijk weinig bevredigend voorkomen. De Hoge Autoriteit heeft ter zitting verklaard, dat zij ernaar heeft gestreefd de eisen van het personeel in overeenstemming te brengen met het dienstbelang en wij geloven dit gaarne. Het middel, waarvan de Hoge Autoriteit zich heeft willen bedienen, is echter stellig ondeugdelijk en het ligt nu op haar weg een ander middel te baat te nemen, casu quo, indien haar vorenomschreven bedoelingen ten slotte niet voor verwezenlijking vatbaar mochten blijken, na te gaan, of voor dit sinds lang bestaande probleem ten slotte een oplossing zou kunnen worden gevonden door toepassing van bepalingen als in artikel 50 vervat.

Wij concluderen dus :

— dat de heer Klaer in zijn beroep ontvankelijk worde verklaard;
— dat het besluit van de Hoge Autoriteit van 2 december 1964 nietig worde verklaard;
— dat de kosten van het geding door verweerster moeten worden gedragen.